

◆ ST. OLAV ◆

Nr. 5

Oslo, den 4. februar 1937.

49. årg.

Redaktør: M g r. I r g e n s. Medarbeidere: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt. for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.

„St. Olav“s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 14161 Redaksjonssekretæren fru Vanberg privat 30487 — „St. Olav“s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, åpent torsdage fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De evrige dage fra kl. 10—4 Utbetalinger kun tirsdag kl. 3—4.

INNHold: Til den Hellige Faders 15-års kroningsdag. — Støv og aske. — Katolisisme, nasjonalsocialisme og bolsjevisme. — Den Hellige Faders befinnende. — Katolsk social innsats. — Spørsmål og svar. — Bibeloversetterens problemer. — Herhjemme.

Til den Hellige Faders 15-års kroningsdag.

Til det Apostoliske Vikariats presteskap og troende - hilsen og velsignelse

Høitelskede i Herren!

Fredag 12. februar vil det være 15 år siden vår Hellige Fader blev kronet til Pave. Det var lenge i min tanke at denne dag burde feires med fest og høitid og takk til Gud for alt det som er blitt utrettet mens vår store og gode Pave Pius XI har styret Kirken.

Men å gjøre dette nu under den Hellige Faders langvarige og smertefulle sykeleie, det vilde virkelig ikke være på sin plass, selv om Hans Hellighets helbredstilstand nok i den siste tid har bedret sig betydelig.

Under disse forhold synes det mig det beste vi kan gjøre på pavens jubileumsdag er at vi alle, d.v.s. alle for hvem det lar sig gjøre på en hverdag, deltar i en felleskommunion fredag 12. februar og opofrer den for vår felles Fader med bønn om hans

helbredelse og desuten med den tanke at vi vil forene oss med den Hellige Fader i hans bønn for de anliggender, som ligger ham særlig på hjertet. — Således kan vi på en enkel og verdig måte feire vår store Paves minnedag og vise ham vår levende takknemlighet og vår opriktige og underdanige hengivenhet i Herren.

Idet vi anmoder sogneprestene om å gjøre de troende bekjent med ovenstående og tillike sørge for at det på den nevnte dag blir holdt sangmesse og før den påfølgende sakramentale velsignelse blir bedt bønnen for Paven (Bønneboken s. 148), nedber vi Guds velsignelse over eder alle.

Gitt i Oslo 1. februar 1937.

Jacob Mangers

Biskop av Selja. Apostolisk Vikar.

Støv og aske.

Der står et blomsterglass med friske røde roser på ditt bord. Slik har de åpnet sig mot solens lys og stuens varme. Du har plukket dem i haven, bragt dem inn i stuen og stillet dem på bordet for å glede dig ved deres skjønnhet og duft. Men bare noen dager så er deres prakt og duft forbi. Visne er de og de døde blader faller et for et ned på bord og gulv. Bedrøvet samler du dem op og tar de blomsterløse slappe stilker op av glasset. Så går du hen til ovnen, åpner døren og kaster det alt sammen inn på ilden. Noen øieblikker ennu — så er det intet annet tilbake av de skønne duftende blomster enn støv og aske.

Og som det går med disse roser går det med alt som lever her i verden — med gress og blomster, med treer og busker, med planter og dyr, med alt som lever og ånder, mælende og umælende. Tid og sted, måte og midler kan være forskjellig, men før eller senere blir dog alt levende redusert til støv og aske.

De sterkeste kjemper, de vakreste kvinner, de praktfulleste palasser, de kostbareste kunstverker — alt forgår, alle blir de til aske, til støv og aske.

Og du, også du skal engang dele sammen skjebne. Også du skal engang visne og dø som rosene i din stue — skal senkes i jorden og mens de tre skoyfulle jord med et hult ekko faller på din kiste skal det lyde over din grav:

Av støv er du kommet —
til støv skal du bli!

Forstår du nu hvorfor støv og aske er symbolet på forfengelighet og forgjengelighet? Også du skal engang forgå og bli til støv og aske. Og for å minne dig om dette strør presten ved fastetidens begynnelse aske på ditt hoved — aske av de engang friske og grønne grener fra siste års Palmesøndag. Derfor sier Kirken under denne hellige handling til dig:

Ihukom, o menneske,
at støv du er
og støv skal du igjen bli!

Alt vil engang bli støv og aske, ditt hus, ditt hjem din slekt og familie, dine penger og eiendeler, alt og alle du er glad i, du selv, jeg selv og vi alle. Jeg, som skriver disse linjer og du som leser dem — den

Katolisisme, nasjonalsosialisme og bolsjevisme.

— Like etter biskopkonferansen i Fulda 1936 vil man huske at samtlige tyske biskoper utsendte et hyrdebrev som etterfulgtes av en sensasjonell artikkel, der gjorde sin rundgang gjennom hele verdenspressen under tittelen «slutt på kulturkampen». Etter denne artikkel skulde tyske biskoper ha oppfordret riksregjeringen til en felles kampfront mot bolsjevismen idet man tilsløret den kjensgjerning at biskopene i sitt hyrdebrev hadde oppstillet visse betingelser for et samarbeid, som måtte respekteres om en forsoning skulde komme istand.

«Det er ikke bare ved krigsvåpen», skrev biskopen, «at kommunismen kan rammes, men ved at Europa og særlig vårt fedreland gjenfødtes i Jesus Kristus og hans Rike. Her hjelper ikke en livsanskuelse som støtter sig til det tidsbestemte, til blod og jord, men kun de overbevisninger vil kunde holde stand som bygger på Gud, den hellige og evige, og derfor også har evighetskrefter i sig.»

Det samme uttalte den Hl. Fader under den audiens han 14. sept. 1936 tilstod de spanske flyktninger — også han nevnte at kun kristendom er istand til å angripe bolsjevismen i dens dypeste røtter.

De tyske biskopers forsonende holdning blev møtt med avvisende kulde av regjeringen idet den oppstillet betingelser, som med engang ødela alle muligheter for samarbeid. Man forlangte at Kirken skulde anerkjenne de nazistiske raseteorier og førte et helt utilbøielig sprog i de nyhedenske skrifter som blev utsendt: «Durchbruch», «Blitz», «Nordland». Og autoriteter som gauleiter Grohé og Alfred Rosenberg våget enda å insinuere at bolsjevismen i Italia, Tyskland og Spania nettop hadde utviklet sig under katolsk innflytelse og derfor nådd et høidepunkt. Kun raseteorien var istand til å få bukt med ondet. — Baldur von Schirach uttaler klart at kun i Hitlerungdommens rekker finnes der virkelig religion. Han og de øvrige nazistledere betrakter Kirken som en «Pfahl in der Volksgemeinschaft» og vil ikke anerkjenne en tro, som går utenfor landets grenser, enn si rekker frem til Rom.

*

Som alltid står kampen om ungdommen og der er nu utsendt et dekret

som hater dig og den som elsker dig — alle — alt og alle er undergitt forgjengelighetens lov og forgår — som støv og aske.

Romano Guardini.

(i «Hellige Tegn, Tider og Ting».)

Retningslinjer for religionsundervisningen i Tyskland.

Det er statsminister Freyberg i Anhalt som har forfattet det og det gir plass for en helt annen oppfattelse enn Hitlers: «der finnes i Tyskland kun tre livsanskuelser den kristne, den marxistiske og den nazistiske». Minister Freyberg erklærer: «en nasjonalsosialist kan ikke være uten religion, og det er religionsundervisningens oppgave og mål å vise ungdommen overensstemmelsen mellom de to faktorer».

Freyberg støtter sig til den bekjente art. 24 i det nazistiske program, hvorefter «nasjonalsocialismen vil oppbygge staten på den positive kristendoms grunnvold». Imidlertid er ministerens oppfattelse av religionens og særlig kristendommen væsen i alt det prinsipielle meget forskjellig fra begge de to store kristne Kirkers retningslinjer hvilket bl. a. viser sig klart i hans fordring om at det gamle testamentes dogmer og lære må fremstilles i nazistisk lys. Nasjonalsocialismen skal således ikke tilpasses kristendommens lovbud, men kristendommen skal bringes i overensstemmelse med de nazistiske lover.

«Den kristne religionslære», heter det, «bærer ofte merker av sin jødiske orientalske opprinnelse som ikke er overensstemmende med de nasjonalsosialistiske prinsipper. Denne motsetning har gjort ungdommen, som med stor hengivenhet henger ved nasjonalsocialismen, fremmed for den kristne religion. Kristendom og nasjonalsocialismen utleder begge to sine sedelige krefter fra en Gud for verdensordenen og verdenslovene. Nasjonalsocialismens samlede lovgivning er uttrykk for Guds evige love. Hvis der noengang har vært en statslovgivning, som bevisst har stillet sig i lydig tjeneste hos Gud og hans skapervilje, så er det den nazistiske som vel ikke taler om Gud men vandrer i den bane hans evige orden foreskriver. Og da folket av Guds nåde er bestemt til å være en enhet, så skader all splittelse og strider mot Guds vilje selv om den opstår på grunn av trosbekjennelse. Religionsundervisningen må bidra til å overvinne den konfesjonelle splid i vårt folk og må derfor som midtpunkt ha tysk gudsoplevelse».

Efter minister Freybergs retningslinjer skal religionsundervisningen være udogmatisk og det gamle testament behandles med forsiktighet, så det ikke kommer i motsetning til de nazistiske anskuelser ved sin typisk jødiske ånd. Det må vises hvorledes et folk må gå under som er utilgjengelig for det guddommelige.

I det nye testamente skal især de synoptiske evangelier behandles og Jesu person skal være midtpunktet. Han må fremstilles som den modige helt, den lidenskapelige motstander av alt hykleri, hjelperen og trøsteren for alle som strever og har det ondt, den store barnevenn og Frelser for alle som vil følge efter ham. Stadig må det fremholdes at Jesus førte kamp mot den jødiske ånd hvorav den

slutning må dras at Jesus ikke selv tilhørte den jødiske rase.

Undervisningen i kirkehistorie skal serlig befatte sig med den tyske tros historie og ungdommen må gjøres fortrolig med den germanske og tyske fromhet fra den forhistoriske tid og frem til nutiden. Ved skildringen av germanernes religion må især fremheves de gamles skikk og bruk. De nordiske folks mytologi skal vies en særlig oppmerksomhet. Undervisning i katekismus overlates til Kirken. Salme og skriftsteder skal læres og læres utenad i samme grad som de er i overensstemmelse med den nasjonalsosialistiske ånd. I de høiere skolars øverste klasser skal omtales den religiøse livsanskuelses problemer som gudløshetsbevegelsen, tysk idealisme, rase, tro o.s.v. Ingen elev må forlate skolen uten å være undervist i alle disse problemer og ha tatt et bestemt standpunkt til dem.

Den Hellige Faders befinnende.

Paven befinner sig nu i en fremadskridende be-
dring idet de nesten utholdelige smerter i benene har gitt sig. Bedringen er så påtagelig at H. Hel-
lighet allerede fra søndag av har overtatt ledelsen av samtlige kirkeanliggender, hvad der selvfølgelig volder hans omgivelser noen bekymring da man er redd for en eventuell overanstrengelse. Paven selv føler sig imidlertid nu så sterk at han da mgr Ottaviani uttalte sin bekymring over at den Hl. Fader opholdt sig i salongen istedenfor i ro på sitt værelse, utbrøt at han følte meget mer lyst til å installere sig i friluft i Damaskusgården og gi audiens der.

*

Den 6. februar

er det 15 år siden at Pius XI blev valgt til pave. Den 12. februar foregikk kroningen og vi vil derfor i neste nummer av «St. Olav» komme nærmere inn på dette jubileum. Her skal vi bare nevne hvad som foregikk mandag 6. februar 1922.

Kl. 11,33 var pavevalget avsluttet og kl. 12.25 blev det forkynt fra St. Peters balkong. Man ventet at paven som vanlig kun vilde vise sig innenfor Peterskirkens mur og gi sin velsignelse der men snart så man at noe nytt skulde skje. Alle porter som fra St. Peter førte inn til Vatikanet blev lukket og plutselig visste alle at Paven som før i tiden vilde velsigne menneskemengden på Petersplassen. Over hele Rom hørtes som ett eneste rop: «Til Piazzaen! Til Piazzaen!» Snart var den store plass et uhyre bølgede menneskehav.

Alles øine er vendt opad — plutselig er det som går der et elektrisk støt gjennom alle — se! se! for første gang siden Pius IX's dager bæres det pavelige flagg frem langs balustraden på Vatikanets terrasse. Nobelgardistene bærer det under høitide-

lig alvår med commendatore Tabanelli i spissen. Sveitsergardistene følger etter — så atter Nobelgarden. For første gang i 50 år lyder atter den pavelige gardes kommandorop på Petersplassen.

Så stiger et tusenstemmig rop op: «Evviva il Papa! Evviva il Papa!» — pave Pius XI er kommet til syne. Han går straks hen til ballustraden og strekker sine armer ut til tegn på at han vil meddele velsignelsen. Begeistringens når sitt høidepunkt — ropene lyder ustanselig — lommeterklær svinges til hilsen.

Paven står smilende stille, så løfter han atter hendene. Og nu blir der stille, dødsstille. Alle kneler, og langomt og høitidelig kommer pavens ord:

«Benedictio Omnipotentis Patris et Filii et Spiritus Sancti descendit super vos et maneat semper!» — «Amen», svarer mengden, så lyder atter hyldestropen. Tre ganger gjør paven som er ledsaget av kardinalene Vannutelli, Bisleti og Merry del Val, korsets tegn over folkemassen — så blir han ståen-

de og se utover plassen. Garden kommer og ber om en særlig velsignelse — smilende gir han den. Men folket blir ved med å hylde Pius XI, og atter vender den Hl. Fader sig mot mengden og gjør det ene korsets tegn etter det annet over den. Et siste smil, et siste nikk med hodet — så går han langsomt inn.

St. Peters klokker ringer og alle Roms klokker følger etter.

«Habemus Papam! — vi har en pave!», lyder over verden — og hele den katolske Kirke svarer «Deo gratias!»

Nu, 15 år etter, klinger atter «Deo gratias» fra Kirken over hele jorden — takk til Gud for pave Pius XI og fordi det nu ser ut til at engstelsens tid er forbi og vi får lov å beholde ham, som under sykdom og lidelse har vært sig sin stilling og sitt ansvar så bevisst at han har båret alt, kun bedt om å få kunne arbeide og ha arbeidet som eksempel for oss alle.

Katolsk social innsats.

Et utsyn over katolikkenes sociale aksjon, utgitt

av Det internasjonale arbeidsbyrå. —

I likhet med tidligere år har Det internasjonale arbeidsbyrå i det nylig utkomne «L'Année Sociale 1935/36» — som er et verk på mer enn 600 sider — gitt en samlet fremstilling av alle viktige sociale begivenheter som har funnet sted i løpet av 1935 og de første måneder av 1936.

Efter at der i innledningen er gitt en oversikt over de almindelige spørsmål som mere spesielt angår «Den internasjonale arbeidsorganisasjon», dens forskjellige organers virksomhet og dens forbinnelse med de store idébevegelser, gjør dette verk i 8 store avsnitt følgende problemer til gjenstand for sin undersøkelse: det økonomiske spørsmål, arbeidsvilkår, socialforsikring, arbeidslønn, arbeidsløshet — arbeidsformidling — utvandring, arbeidernes livsvilkår, arbeidernes almindelige rettigheter og endelig forskjellige særproblemer for visse klasser av arbeidere. —

Et avsnitt i den almindelige innledning er viet den sociale aksjon innenfor den katolske Kirke. Vi gjengir det hermed in extenso.

Den sociale aksjon innenfor den katolske Kirke har utviklet sig i samme spor som tidligere. Den har således jevnført Kirkens love med nutidens almindelige foreteelser og med de spesielle problemer som er opstått på grunn av krisen.

Det betydeligste skrift som er fremkommet i løpet av året er de pavelige rundskrivelse «Ad catholicos sacerdotum», hvor den katolske prest oppgave er synet i et omfattende helhetsbilde. Den er altså ikke en ny social encyklika i tilknytning til «Rerum novarum» og «Quadragesimo

anno», men derfor er det av ennu større interesse å legge merke til at dette nye skrift, idet det presiserer prestens plikter og ansvar, ikke glemmer hans sociale oppgave. Kirkens tanke er da også den at dens tjeneres velsignelsesrike arbeide skal utstrekke sig til alle grener av menneskelig virksomhet, og de sociale spørsmål må såmeget mindre kunne oversees av dem som disse spørsmål er nøie knyttet til de moralske. For en stor del kan presten medvirke til å skape mer retfærdighet og mildne de sociale konflikter. Ikke slik å forstå at alle uten forskjell skal fremsette forslag til tekniske løsnings-er av innviklede problemer. Men alle kan ved en taktfull virksomhet og ved å la sig gjennomtrenges av det kristne sociale læres prinsipper som er bygget på klassenes samarbeide, forberede den gunstige jordbunn og hjelpe til med å gjøre sinnen mere fredelige. For det er prestens sak å forkynne de plikter, som retfærdigheten og den evangeliske kristenkjærlighet pålegger. Det er også hans sak å minne alle — uansett stilling — om at de timelige goder ikke skal betraktes som et mål men som et middel hvorved enhver fullt ut kan utvikle sitt personlige værd og virkeliggjøre sin bestemmelse som menneske. Det følger av sig selv at jo grundigere presten har tilegnet sig den katolske sociale lære jo bedre vil han være istann til å fylde denne oppgave. Det er derfor heller ikke tvil om at denne påminnelse ved Kirkens øverste myndighet om en viktig gren av den prestelige gjerning vil medvirke til

å fremme studiet av de sociale spørsmål blandt geistligheten, som forøvrig allerede tidligere har satt dette studium meget høit.

Av de store internasjonale kongresser i 1935 har de viktigste været de katolske sykepleierskers kongress i Rom og Det katolske forbund for socialt arbeidets 5te internasjonale konferance i Brussel. Denne hadde samlet delegerte fra 25 forskjellige land. Her blev det sociale arbeide belyst som en nødvendig del av den moderne økonomiske organisasjon, en kraftig faktor i de offentlige myndigheters virksomhet for arbeidernes velfærd og et middel til folkets opdragelse.

De sociale ukers undervisningsvirksomhet er mer i skuddet enn noensinne. En karakteristisk liden ting er det at unge mennesker i større antall enn før har sluttet sig til tihørerne, og at de nu også er å finne blandt foredragsholderne. Flere av dem er forøvrig organisert i ungdomsgrupper. I Belgien hadde «Den akademiske sociale uke», i hvilken statsministeren deltok, valgt presen til emne for sine undersøkelser. I Krakau i Polen behandler «Den katolske ungdoms 14de sociale uke» arbeidsproblemerne i 20 forelesninger. Ved denne art av manifestasjoner er også «De italienske katolske universitetslæreres» kongress beslektet. Denne kongress som blev holdt i Florens, gjennemgikk de moralske og sociale problemer som er opstått innenfor universitetslærenes fag.

I Canada behandlet Den 13de sesjon av de sociale uker som blev holdt i Joliette, den sociale opdragelse, og på hvilken måte familie, skole, yrke og ungdomsbevegelser bør ta del i den. Uken blev avsluttet med en dyppående undersøkelse av forholdet mellem den katolske aksjon og den sociale opdragelse. —

Den franske sociale uke som holdtes i Angers fra 21—28 juli, valgte korporasjoner som arbeidsemne. Den klarla dette den kristne sociale tanks centrale begrep og anviste den dens nøiaktige plass i den nye samfundsbygning. Idet den forkaster uttrykkene «korporatisme» og «korporativ stat» som tvilsomme, ser den i korporasjonen «en offentlig sammenslutning, et mellemeledd mellem de private foretagender og Staten som har til opgave å vareta de felles interesser innenfor et fag» Det dreier sig altså ikke om en kunstig gruppering, som man efter eget forgodbefinnende skulde kunne høre med til eller ikke. Korporasjonene er beslektet med slike sammenslutninger som er naturlige for mennesket, f. eks. en kommune. På samme måte som ethvert menneske i og med at det har valgt å bosette sig på et bestemt område, obligatorisk hører med til en kommune og således må underkaste sig spesielle plikter og rettigheter, således står det enhver fritt selv å velge sitt fag, men han vil ikke kunne unndra sig den myndighet som sty-

rer korporasjonen hvad de felles interesser angår. — Korporasjonen lar de private foretagender bestå. Den smelter heller ikke sammen med staten. Av denne mottar den sine juridiske rettigheter. Den forblir ganske vist under Statens kontroll, men den får fullmakt til å handle på egen hånd. Den avlastar Staten for funksjoner som vilde komme til å overbebyrde den og som av korporasjoner kan utøves på en hurtigere og smidigere måte. Dens opgave er dobbelt: 1) en økonomisk opgave, nemlig å forsvare fagmedlemmenes interesser og å skaffe samfundet økonomiske goder i et tilstrekkelig antall og av god kvalitet og 2) en social opgave, nemlig å sikre freden mellem fagets forskjellige medlemmer, særlig ved å ordne forholdet mellem arbeidsgiver og arbeider. Den stilling som blev tatt til spørsmålet om korporasjonens forhold til fagforeningene var meget klar. Langt fra å avskaffe dem, betrakter den dem heller som en av sine grunnpiller og lar sine medlemmer beholde retten til å stå som medlemmer av den fagforening de selv ønsker. Uttrykket: den frie fagforening i det organiserte fag, begynner å bli klassisk. Endelig skulde man i en kristen social idé ikke lete forgyeves efter omsorg av åndelig art. Der trenges en sjel i dette samfundslegeme: korporasjonen skal ha til opgave å utvikle hos alle rettfærdighetens og kjærlighetens ånd og en høi idé om den faglige samvittighet.

I Stor-Britanien har «The Catholic Social Guild» og «The Catholic Worker's College» i Oxford i løpet av året utviklet sitt arbeide med utdanning av unge og gamle av ånds- og kroppsarbeidere. «Week-end» kursene i industricentrene har tatt et nytt opsving. Den årlige sociale uke (Summer School) har beskjefteget sig med de erfaringer som er gjort i Belgien og Amerika.

Den «Katolske aksjon» har fortsatt sitt arbeide og tilpasset sin virksomhet efter de forskjellige tids- og stedsomstendigheter. Den har nu utbredt sin virksomhet over hele verden da den jo nu til og med er utbredt i misjonslandene. Intet vesentlig i dens struktur er blitt forandret, men det er av interesse å merke sig at den mer og mer er blitt optatt av sociale spørsmål. —

I De forenede Stater representeres den fremforalt av «The National Catholic Welfare Conference», et centralforbund som samler og sideordner alle de store katolske virksomheter. Overensstemmende med sine tradisjoner har «The National Catholic Welfare Conference»s virksomhet været orientert med de aktuelleste problemer; for det er et av kjennetegnene på den amerikanske sociale katolisme, at den omhyggelig søker å unngå å hefte sig for meget med prinsipper for hurtigere å kunne gå løs på den praktiske anvendelse av dem. Således har «The Catholic Conference on industrial problems», et slags ambulerende universitet som ledes av «The National Catholic Welfare Conference» fremforalt interessert sig for de sociale tilba-

kevringer av den nye amerikanske lovgivning og av den Rooseveltiske administrasjon for spørsmålene om de høie arbeidslønninger og deres virkning til gjengjell på velstanden, for innskrenkning av arbeidstiden etc. Den utpreget gunstige mottagelse som disse konferanser har fått skyldes på samme tid de behandlede emners aktualitet og konferansenes særlige form: hvert emne behandles av tre foredragsholdere, som representerer henholdsvis arbeidsgiverne, arbeiderne og publikum. Der- nest kommer en fullkommen fri diskusjon, men der vedtas ingen resolusjon som begunstiger et standpunkt på et annets bekostning.

165 kjendte katolske personligheter har undertegnet et manifest om «organisasjonen av den sociale retfærdighet». Ophevelsen av N. R. A. gjør det nødvendig å finne et nytt middel til hurtig å fjerne de uretfærdigheter som hefter ved det økonomiske og det sociale liv. Idet de er tilhengere av en endring av grundloven, som vilde gi Kongressen myndighet til å intervenere ved fastsettelsen av arbeidslønningene, av arbeidstiden og prisene gjør underskriverne sig til talsmenn for en samfundsordning som er grunnet på «the occupational group system», en overføring til amerikansk grunn av korporasjonen, hvis grunntrekk er trukket op i en encyklikaen «*Quadragesimo Anno*».

På et annet område bør man minne om de bestreb- elser som «The National Catholic Welfare Conference», har gjort for å forbedre kinomatografens, radioens og teatrets moral og den kampanje som stadig drives av «The League of Decency».

I Europa må en av de virksomste former for katolsk aksjon uomtvistelig sees i de spesialiserte be- vegelser. Store manifertasjoner har gjort de mulig for dem å gjøre sig et begrep om hvor langt frem de er nådd i de ganske få år de har eksistert. —

Den nylig oprettede «J. A. C.», («Den katolske bonde-ungdom») kunde allerede på sitt første lands- møte i Tours samle 4000 stridende «jocister», som studerte problemene vedrørende bøndernes vanske- lige kår, landbruksskolens og den faglige organisa- sjons problemer. —

Den litt eldre «J. O. C.» (Den katolske arbeider- ungdom) feiret den 25. august sitt 10-årsjubileum i Brussel: 10 000 «jocister» fra Belgien, Frankrike, England, Canada, Holland, Sveits, Columbia, ja selv fra belgisk Kongo vidnet om hvilken kraft der er i denne bevegelse som paven har anerkjendt som «en av de autentiske former for den katolske aksjon».

Det problem som volder «J. O. C.» størst bekym- ring er arbeidsløsheten blandt ungdommen. —

Den 8de juni blev en delegasjon på ca. 100 «jo- cister» efter å være blitt forestillet av «De kristne fagforeningers internasjonale forbunn» mottatt ved «Den internasjonale arbeidskonferanse». Den over- bragte et bønnskrift, undertegnet av 80 000 ar- beidsløse på fra 13—25 år. Dette bønnskrift ut-

trykte deres tillid til Den internasjonale og anmodet den i rørende uttrykk om å gjøre bruk av sin inn- flydelse hos regjeringene for å bevege disse til å sette ungdommens arbeidsløshetsproblem i første rekke av sine bekymringer.

«I forening med alle arbeidere, vender vi unge ar- beidsløse fra hele verden oss til dem, herre dele- gerte, og til Den internasjonale arbeidskonferanse. Ved sine dyptgående undersøkelser, ved sine arbei- der og ved de bånd av intimt internasjonalt samar- beide som den etablerer, tror vi virkelig at dere kan fremme nyttige forholdsregler til bekjempelse av arbeidsløsheten blandt ungdommen.

Vi har tillid til dere. Vi er overbevist om at dere vil gjøre alt som står i deres makt for øieblikkelig å bringe hjelpemidler til å råde bot på vår stilling».

Blandt sine krav har J. O. C. opført innskrenk- ning av arbeidstiden, forlengelse av den obligato- riske læretid til 16 år, pensjonen til 60 år. —

Den øieblikkelige hjelp til de arbeidsløse har vært bevegelsens daglige bekymring. Flere hjem er blitt opprettet, f. eks. i Tournepe og Lophem i Belgien, hvor de unge arbeidsløse mennesker finner et cen- trum for moralsk, social og faglig utdannelse. Man må også gjøre oppmerksom på de talrike permanente foretagender som driver understøttelses-virksomhet, virksomhet for sanitær beskyttelse og arbeidsfor- midlingskontorer. Bare den belgiske «J. O. C.» har — på ett år — innsamlet og utdelt mer enn en mi- lion francs.

På fag-orienteringens område har «jocist»centra- len i Paris nylig åpnet et kontor med en specialut- dannet læge og en teknisk sakkyndig. —

L. O. C. (den kristne arbeiderliga), en bevegelse av voksne arbeidere som fortsetter «J. O. C.»-beve- gelsen, begynner å ta fast skikkelse. Den 6te ok- tober fandt et landsmøte sted i Frankrike, hvor der den opstillet sitt program. Det består i å samle de kristne arbeiderfamilier i en organisasjon som er istann til å sikre sine medlemmers kristne opdragel- se, og til å lette den gjensidige hjelp og støtte for på alle områder å utvikle arbeidernes solidaritet, og endelig til i samarbeide med de kristne fagforenin- ger å representere arbeiderfamiliene hos de offent- lige myndigheter og den ansvarlige øvrighet. Langt fra å ville konkurrere med fagforeningene akter «L. O. C.» å tilføre dem overbeviste med-stridende. — De to organisasjoners område er klart avgrenset: under fagforeningene hører alt som vedrører spørs- mål av faglig art, under ligaen alt av almindelig, kulturel og religiøs art. —

Endelig utfolder den katolske aksjon sig likele- des i de fjerne lande. Således strømmet biskoper, prester og troende fra alle kanter av Kina ja endog fra de oversjøiske landes kinesiske kolonier, f. eks. Singapore sammen til kongressen i Shanghai fra 8 —15de september. Den kinesiske regjering hadde latt sig representere ved sin finansminister. Ved si-

den av sammenkomster av religiøs karakter blev flere møter viet utelukkende sociale emner, dels av almindelig art som f. eks. den sociale opdragelse der bør gis forbundets medlemmer, dels av konkret art og i direkte forbinnelse med de uopsettelige problemer som er opstått som følge av Kinas rekonstruksjon; nemlig dannelse av en bøndernes liga, den kooperative bevegelse, kvinnesociale opgave, etc. —

Det er et faktum at denne slags tanker mer og mer gjennemtrengrer katolikkene i de fjerne lande. Ved universitetene og presteseminar blir det flere og flere kurser i socialøkonomi og socialogi. Således er et nytt professorat i «samfundsvidenskap» nylig — i oktober — blitt opprettet ved det katolske universitet i Shanghai. —

Spørsmål og svar.

(Under denne rubrikk vil en av våre medarbeidere, sogneprest **Kjelstrup** i Kr.sand, svare på spørsmål som kan påregne almen interesse).

Et skår i de saliges lykke?

Spørsmål:

Vil De hjelpe mig å klarlegge et spørsmål som ofte har plaget mig? Spørsmålet er dette: Hvorledes kan de sjeler være fullkommen lykkelige i himmelen som ser at en eller flere av deres kjære vansmekter i «det ytterste mørke hvor det er gråt og tenderskjæring» (Matt. 8, 12)? Jeg tror at mange med mig vil være Dem takknemlig for en rede-gjørelse av dette spørsmål.

En som gjerne vil tro.

Svar:

Det spørsmål De her fremsetter hører til de vanskeligste vi mennesker tumler med, fordi våre følelser så gjerne hindrer oss i å dømme klart og upartisk, og vi går ut fra at disse våre følelser spiller den samme rolle i den salige evighet. Jeg skal imidlertid gi Dem noen tanker til overveielse som sikkert vil hjelpe Dem, så De «tar tanken fangen under Kristi lydighet» (2. Kor. 10, 5), selv om De ikke fullt ut kan gjøre Dem fortrolig med sakens vesen og kjerne. Jeg følger her hvad Kirkens store tenkere har fremlagt av momenter som kan lette forståelsen.

La oss for det første erindre at den likhet med Gud som hører til salighetens vesen, også fører med sig at vi får del i Guds rettferdighet — d. v. s. evnen til å dømme slik som Gud dømmer, uten lidenskap, uten fordom og uten at vi lar oss lede av sådanne beveggrunner som her i verden ofte bringer oss til å felle overilte eller urettferdige dommer. Vi ser med andre ord alt med Guds øine, fra den evige hellighets og rettferdighets standpunkt. Forholdet til våre pårørende blir altså uten betydning for vår dom, da Gud og hans sak kommer i første rekke for oss.

Hertil kommer en meget viktig ting: Vi får kjennskap til alt hvad Gud har gjort for å frelse hver enkelt sjel, alle de ofte inntrengende frelses- og nådestilbud hvormed han forsøkte å stanse sjelen på dens vei mot avgrunnen. Altsammen ting som var skjult for oss under vår omgang med vedkommende personer her på jorden! Vi lærer å kjenne alle de himmelske krefter som ustanselig var i virksomhet — den Hellige Andes manende og kjærlige impulser, englenes og helgenenes varme forbønner o. s. v. Således ser vi pårørendes og venners evige fortapelse i et nytt lys og innser straffens rettferdighet. Vi ser at fortapelsen skyldes en lettsindig lek med den kostbare nådetid, en utvikling bort fra Gud med stadig overhøring av Guds kjærlige påminnelser, i hvilken skikkelse disse enn kom — noe som nødvendigvis måtte føre til dødssyndens forferdelige brudd med Gud. Vår helige tro lærer oss jo at ingen sjel går fortaapt uten at Gud har gjort alt som stod i hans makt for å frelse den.

Som De ser, er der i den grufulle tragedie som heter et menneskes fortapelse, mange momenter som bærer vitnemål både om Guds grenseløse kjærlighet til menneskesjelen og om hans respekt for vår frie vilje. Han har lagt vår evige skjebne i vår egen hånd og tilbyr oss all den hjelp vår svake vilje trenger når den for alvor setter sig saligheten som mål.

Men der er også en annen side av saken som ikke må glemmes når det spørres om hvilket inntrykk det gjør på de salige hvis noen av deres kjære har forspilt nådetiden og nu høster hvad de har sådd for evigheten. Der er svært mange overfladiske kristne som forestiller sig de fortaapte som lidende sjeler som nu bittært angreir sitt liv under prøvetiden på jorden og trygler Gud om å la nåde gå for rett og fri dem fra deres store vände. Det er ikke minst fordi Gud — efter deres mening — er døv for de fortaptes bønner, at de finner det umulig å tro på en evig fortapelse.

Dette er imidlertid en veldig misforståelse. De fortaapte ønsker aldeles ikke å komme op til den renhetens og hellighetens verden hvor de salige fryder sig i Gud. I den atmosfæren vilde de nok ikke føle sig vel. Eller tror De en skitten og fillet gateslusk vilde like sig ved å bli ført inn i en strålende sal, full av festklædte mennesker? Den hellige Augustin sier derfor at hvis Gud åpnet sin himmel og innbød de fortaapte til å komme inn i de saliges herlige hjem, vilde ikke en eneste av dem etterkomme innbydelsen. Husk at de fortaptes sinn er fullt av forbitrelse og hat til Gud! Dette er ikke annet enn en konsekvens av loven om karakterens uendelige utviklingsevne i retning av festnet godhet eller festnet, forherdet ondskap. Kan der så være tale om at de salige føler noe savn ved å måtte undvære de fortaptes selskap eller lider ved å vite dem i helvede?

La oss forøvrig ikke glemme at når de salige — som før sagt — får del i Guds rettferdighet og ser alt med Guds øine, så vil de også ved sin fullkomne kjærlighet til Gud som de nu ser ansikt til ansikt, gjøre Guds sak til sin sak, elske det han elsker og det vil være umulig for dem å elske noe annet enn det han elsker. Altså vil det heller ikke være tale om å elske de sjeler som på jorden stadig gjorde motstand mot Guds Andes innskytelser, misbrukte hans nåde og således forspilte saligheten. De har selv utelukket sig fra Guds hjerte og gjort det umulig for ham og for de salige å elske

dem — selv om det skulde dreie sig om ens egen far eller mor. Gud har jo også elsket disse fortapte skapninger, mens de ennu vandret her på jorden, og hans kjærlighet til dem var enda større enn den kjærlighet et menneske kan ha til sine foreldre. Men Gud er jo ikke ulykkelig ved å se at disse skapninger har styrtet sig i fortapelsen. Når altså hans lykke ikke forstyrres ved å ha mistet noen av dem som han elsket så høit, så kan det heller ikke være tale om at de salige som føler og elsker med Gud, lider ved å se noen av sine kjære fortapt.

Hvis de saliges lykke var avhengig av at alle deres nærmeste også blev salige, hvem vilde da overhodet kunne bli lykkelig i himmelen? Ti det er vel sannsynlig at meget få — kanskje ingen — vil opnå å se alle sine slektninger, venner og frender samlet med sig i det himmelske fedreland. Men hvad blir det så av Guds hellige ords gripende skildring av de saliges evige fryd: «Og Gud Herren skal avtørre hver tåre av deres øine, og døden skal ikke være mere, heller ikke sorg eller klage eller smerte skal være mere, ti de første ting er forbi» (Åpenb. 21, 4).

K. K.

Bibeloversetterens problemer.

Hvor meget av tålmod, strev og opofrende og nidkjært arbeide som ligger bak de fleste bibeloversettelser, har kanskje de fleste som leser den hellige og dyrebare bok, sjelden noen anelse om. Størst vanskeligheter har vel de hatt å bekjempe som har påtatt sig oversettelsen til sprog hvorpå man tidligere kanskje ikke hadde noen litteratur. Under sådanne forhold å finne uttrykk for de kristelige ideer er en oppgave som kan sette de modigste og dyktigste på en hård prøve.

En misjonær i Afrika søkte to år forgjeves etter ordet «frelse». En kveld satt han med sine innfødte ledsagere rundt et leirbål og lyttet til disses beretninger. Til slutt fortalte formannen Kikoeni om et farlig møte med en løve og sluttet med: «Bawana nokothaniwa ne Kikoeni». (Kikoeni frelste den hvite herre).

Misjonæren skyndte sig å spørre: «Oko thani bawana?» (Frelste du den hvite herre?)

«Ja», svarte Kikoeni.

«Da», sa misjonæren, «har jeg funnet det ord som jeg har søkt lenge etter for å kunne fortelle dere at Jesus døde for å —».

«Jeg forstår Dem, herre», avbrøt Kikoeni ham. «Det er hvad De så ofte har forsøkt å forklare for oss, at Jesus døde for å frelse oss fra synd».

Den Ibo-ske bibel blev fullført for bare noen få år siden. Ibo-sproget tales av vel fire millioner mennesker i Nigeria. Det var en innfødt evangelist som i 22 år arbeidet sammen med en misjonær for

å gi sine rasefeller evangeliet på deres eget sprog.

Prisen på en Ibo-bibel, da denne var ferdigtrykt, var lik md fem dagers lønn for en arbeider. Til tross for dette var hungeren efter Guds ord så stor blandt folket at den første utgave på 500 eksemplarer var utsolgt lenge før den annen utgave kunde legges i trykken. For å kunne tjene beløpet som bibelen kostet var der mange som tok arbeide som bærere og gikk 100 km. i den brennende sol og vendte tilbake med en frakt på 30 kilo på ryggen. Pengene som dette innbragte dem var nettop så meget som bibelen koster dem.

Vanskelighetene ved oversettelsen av bibelen begrensnes ikke bare til de ting som angår de åndelige sannhet. Hvordan skal man for eks. oversette navnene på det store antall dyr som nevnes i bibelen for de innfødte i Micronesia, som aldri har sett et firfotet dyr? Det er heller ikke noe forundringsvekkende i at Grenfell, som var misjonær på Labrador, måtte ta selhunden til hjelp da han skulde oversette: «Se det Guds lam». Befolkningen hadde aldri sett et lam eller får, og så blev det på deres sprog: «Se den Guds lille selhund»! Heller ikke var det noe merkelig i at oversettelsen av den første salme falt vanskelig for et folk som aldri hadde sett et tre.

Til tross for vanskeligheter og skuffelser er oversettelsen av bibelen stadig blitt fortsatt, så at det for nærværende ikke finnes mange folk eller stammer som ikke har bibelen eller deler av bibelen oversatt til deres eget sprog.

Herhjemme.

Oslo. — St. Halvardslagets generalforsamling, som fant sted siste søndag, hadde samlet fullt hus. Efter at formannen, Ivar Ruyter, hadde ønsket velkommen, blev årsberetning og regnskap oplest og gitt decharge. Da formannen bestemt motsatte sig gjenvalg, blev Kristian Tangstad enstemmig valgt til ny formann. De øvrige styremedlemmer blev: fruene Noren, Lithauer, Astrid Olsen og hr. Ruyter og I. Fiala. Den nye formann takket det gamle styre for dets iherdige og opofrende arbeide i det forløpne år. Det blev behandlet en sak som vakte megen diskusjon og som besluttedes oversendt centralstyret. Efter generalforsamlingen var det selskapeleg samvær, sang av frk. Astrid Borg-Muller, samt kaffeservering. Og — ja, la oss si det med det samme: skal man ha en hyggelig kveld, så kom på en familieaften i St. Halvard og overbevis Dem!

Referent.

Oslo. — Franciskanernes provencial pater Caminade, O. F. M., er for tiden på besøk i Norge. Efter et par dagers opphold i Oslo reiste han til Arendal for å hilse på den derværende franciskaner, pater Leo van Ekeren. Mandag vendte provincialen tilbake til Oslo, hvor han bl. a. skal arbeide med planene for den nye St. Halvards kirke.

Redaktør: Mgr. Irgens.

K. Grønli's Bok- & Akcidenstrykkeri